

Csáth Géza: Találkoztam anyámmal

2010 február 25. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

2

Átlag: 2 (1 szavazat)

Mérték

Anyám meghalt, amikor én születtem. Orvosságb?zzel volt tele a szoba, és sok helyen friss vér g?zölgött. Lábujjhegyen járkáltak, és suttogtak. Még a hajnal messze volt. Nagyon messze volt. És anyácskám hiába várta a hajnalt vágyón, kínban lehel? imával. Mire én az els?t lélegzettem, ? meghalt. Nehezet, nagyot sóhajtott, mert szerette az apámat, és húsz éves volt csak.

És én elfelejtettem ?t. Nem kérdez?sködtem róla soha. Nem éreztem, hogy kellett lenni anyámnak, s hogy ?, aki miattam fiatalon a sírba feküdt le, s ott porlad - én vagyok.

Sok id? elmúlott így.

Azóta találkoztam a lányokkal. Illatos hajukkal végigtörölték sápadt, ég? arcomat. Puha, lusta rózsakarjukkal átölelték sovány és csontos derekamat. Elkényszeredett, gúnyos ajkaimat lecsókolták pompás, halálos izgalmú csókokkal. És én még akkor sem gondoltam anyámra, aki egyszer egy orvosságb?zös, véres szobában nehéz, nagy sóhajtással meghalt.

De múlt éjjel a fejembe jött. - Honnan? Most már tudom, hogy találkoznom kellett vele.

Egy asszonytól jöttem haza kés? éjjel. Kábult, mámoros fáradtsággal aludtam el. Kis id? múlva már láttam ?t messzir?l. Szembejött. Üde volt, fiatal, mintha a gyermekágyból kelt volna ki.

Bújtam el?le. De meglátott, és belém mélyesztette sötétkék szemeit. A vidám melankólia, mely sápadt, finom kis arcából felém áradt, arra késztetett, hogy odasiessek hozzá, és megöleljem, és megcsókoljam. Olyan szép volt és fiatal. A kezét (ezen csodálkozom) nem engedte megcsókolni.

Régi divatú, nagy szalmakalap és tiszta kartonruha volt rajta. Ezt a ruhát láttam a nagymama szekrényében; kopottan és pecsétesen. A pecsétek a nagymama könnyeit?l vannak, melyeket anyám ócska ruhájába kora, szeles, ?szi estéken belesírt.

Megfogtuk egymás kezeit. Éreztük a kapcsot, mely közöttünk egyszer megszakadt azon a véres, orvosságszagú hajnalon - és lassan el?reindultunk.

Május volt körülöttünk. Hárfaszó és fuvolaének csengett messzire a mez?k fölött. Gyöngyvirágok daloltak nekünk ifjú illatokat.

Egyszerre megálltunk a zöld mez? és kék ég boldogságában. És amint egymásra néztünk, a szemeinkb?l s?r?n patakzottak le a könnycseppek. Ajkaink eközben mosolyogtak.

Ó, milyen szép, fiatal volt az anyám. Én gyorsan összeszedtem a mez? összes gyöngyvirágait, és rászórtam. Elborítottam vele ifjú, lányos eml?it, melyekkel engemet sohasem szoptatott. ? pedig néma nevetéssel nézett engem, míg csak el nem fogytak a gyöngyvirágok.

Azután folytattuk az utunkat a mez?ben a kék erd? felé. Lassan, kézenfogva mentünk. És a leveg?be merengve, boldogan éreztük egymást.

Jaj, egyszerre a kék erd?nél voltunk.

A heged?- és a hárfaszó már csak messzir?l, elhalóan csengett. És mind a ketten elszomorodtunk. Egymást átölelve révedeztünk a néma, harmatos mez?n, és néztük az alkonyóra ködeit, melyek a lábunk körül imbolyogtak.

Az erd? szélén válnunk kellett. Búcsúzóul meg akartam ölelni utoljára szép, halott anyácskámat. Rámnézett, mintha megbántottam volna, azután megsímogatta az arcomat, hogy megbocsát.

Azután gyenge, könny? léptekkel sietett az erd?be. Az esti szél durván le akarta tépni a kalapját, de ? kecsesen megfogta. Majd megállt, és búcsút intett felém. Sokáig mozdulatlanul nézett vissza, s végre, mint egy fehér árnyék, egyszerre elsietett.

Sokáig álltam ott a kék erd? szélén, és néztem utána csendes, imádó bánattal.

Azóta naponként gondolok rá. És elhagytam miatta a fekete hajú asszonyokat és az édes hangú lányokat, hogy vele álmodjak - anyácskámmal, húszéves anyámmal, aki meghalt egy sötét hajnalon. Meghalt nagy, nehéz sóhajtással.

mek.niif.hu

Ajánló